

Η Α΄ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς τῆς Α΄ Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν, 9^{ης}/22^{ας} Μαρτίου 2024, εἰς τό πλαίσιον τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐψάλησαν αἱ ἐννέα ᾠδαί τοῦ Κανόνος «Ἀνοίξω τό στόμα μου» καί ἐξεφωνήθησαν οἱ οἴκοι τῆς Α΄ Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν τοῦ Ἀκαθίστου, Θεοπνεύστου, Θεολογικοῦ καί ποιητικοῦ πονήματος, ὑμνοῦντος τήν Υπεραγίαν Θεοτόκον καί τό ἐν αὐτῇ τελεσθέν μυστήριον τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τῆς κατανυκτικῆς τελετῆς ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ὁ Ὅποιος καί ἀνέγνωσεν ἐμμελῶς τούς στίχους τῆς Α΄ Στάσεως, συλλειτουργούντων Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ψαλλούσης ἑλληνιστί τῆς χορωδίας ὑπό τόν Ἱεροδιάκονον π. Συμεών καί τόν κ. Εὐστάθιον Τσουμάνη δεξιὰ καί ὑπό τόν π. Ἰωάννην Ἀντωνίου ἀριστερά, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί προσευχομένων εὐλαβῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων.

Ἐπὶ τῇ τελέσει τῆς Ἀκολουθίας ταύτης ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν ὡς ἔπεται:

«Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη, εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῃ τό Χαῖρε· καί σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν Κύριε, ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτήν τοιαῦτα. Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρά ἐκλάμπει, χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρά ἐκλείπει. Χαῖρε, τοῦ πεσόντος, Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις. Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς, χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον καί Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὅντως «δυσανάβατον (δυσχερῶς νοητόν) ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς» παραμένει τό πρόσωπον τῆς κεχαριτωμένης Παρθένου Μαρίας, τό ὅποιον πρόσωπον εἶναι συνυφασμένον μέ τό μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας, τούτέστιν τήν ἐκ τῶν αὐτῆς ἀγνῶν αἱμάτων ἐνσάρκωσιν καί ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τό δυσανάβατον, τό ἀκατανόητον τοῦτο μυστήριον περιγράφει μέ ἀκρίβειαν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός εἰς ὁμιλίαν αὐτοῦ εἰς τήν Θεοτόκον Μαρίαν λέγων: «Χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν γεννᾶται ὁ αὐτογενέθλιος καί φύεται ὁ αὐτοφυής καί αὖξεται ὁ τέλειος. Χαίροις, ὦ Κυρία Θεοτόκε, δι' ἧς ἡμῖν σωματοῦται ὁ ἀσώματος καί ἄρχεται ὁ ἄναρχος καί χωρεῖται ὁ ἀχώρητος, καί ἀπλούστερον: [Χαῖρε, ὦ Κυρία Θεοτόκε, ἀπό τήν ὁποίαν γεννιέται γιά χάρη μας ὁ αὐτογέννητος καί βλαστάνει ὁ αὐτοφυής καί αὐξάνεται ὁ τέλειος. Χαῖρε, ὦ Κυρία Θεοτόκε, ἀπό τήν ὁποίαν γιά χάρη μας λαμβάνει σῶμα ὁ ἀσώματος, λαμβάνει ἀρχή ὁ ἄναρχος καί χωρεῖται μέσα σέ σένα ὁ Ἀχώρητος Θεός].

Ἡ ἁγία Γραφή, τόσο ἡ Παλαιά ὥσον καί ἡ Καινή Διαθήκη, ἀποτελεῖ τήν Ἱεράν Ἱστορίαν, δηλαδή τήν ἀποκάλυψιν, τήν φανέρωσιν τῆς αἰδίου σοφίας καί βουλῆς τοῦ Θεοῦ. Ἡ δέ αἰδίου σοφία καί βουλή τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό «χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον μυστήριον», (Πρβλ. Ρωμ. 16, 25), τό φανερωθέν ἐν Χριστῷ καί διά τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὡς διδάσκει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Συμμέτοχος καί συνεργός τοῦ «κατά ἀποκάλυψιν μυστηρίου χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένου φανερωθέντος δέ νῦν... καί εἰς πάντα τά ἔθνη γνωρισθέντος», (Ρωμ. 16, 25-26), τυγχάνει καί ἡ Θεοτόκος καί Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀειπαρθένος Μαρία.

Ἰδού, λοιπόν, διά τί ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐν ὕμνοις τιμᾷ καί μεγαλύνει ἀλλά καί ἱκετεύει τήν Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ, ἰδιαιτέρως κατά τό στάδιον τῶν νηστειῶν τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς: «Χαίροις μόνη Μήτηρ Θεοῦ, ἡ προσκυνητή εἰς τούς αἰῶνας καί δοξαστή εἰς τούς αἰῶνας καί ἐπαινετή εἰς ἀπεράντους αἰῶνας... καί ἡ εἰς πάσας γενεάς γενεῶν ὑπό ἀγγέλων τε καί ἀνθρώπων ὁμοφώνως ἐν φόβῳ μεγαλυνομένη», βοᾷ καί λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Ἡ Παναγία Θεοτόκος καί Παρθένος Μαρία κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν μεταξύ τῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἱστορίας, τοῦ σωτηριώδους δηλονότι Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ἰδιαιτέρως δέ τῶν γυναικῶν, διότι εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ἐπανώρθωσε τό σφάλμα τῆς προμήτορός μας Εὔας, ὡς ἐγκωμιαστικῶς λέγει καί πάλιν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Χαίροις μόνη ἐν γυναιξίν εὐλογημένη, ἡ τῆς προμήτορος Εὔας τό σφάλμα ἀνορθώσασα».

Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς, ἀγαπητοί μοῦ ἀδελφοί, μᾶς καλεῖ ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, εἰς τήν ἀνόρθωσιν τῶν σφαλμάτων ἡμῶν διά τῆς ὁδοῦ τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας. «Δεῦτε λαοί σήμερον ὑποδεξώμεθα, τῶν Νηστειῶν τό χάρισμα ὡς θεοδώρητον καιρόν τῆς μετανοίας, ἐν ταύτῃ τόν Σωτῆρα ἡλεωσώμεθα»· καί: «ἐλήλυθεν ἡ Νηστεία, ἡ μήτηρ τῆς σωφροσύνης, ἡ κατήγορος τῆς ἀμαρτίας καί συνήγορος τῆς μετανοίας, ἡ πολιτεία τῶν Ἀγγέλων καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων», ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι «τό χάρισμα τοῦτο τῶν νηστειῶν τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν» δέν ἐπενόησαν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὑπέδειξεν ἡμῖν, «ὅτε ἀνήχθη εἰς τήν ἔρημον ὑπό τοῦ Πνεύματος πειρασθῆναι ὑπό τοῦ διαβόλου καί νηστεύσας ἡμέρας τεσσαράκοντα καί νύκτας τεσσαράκοντα καί ὕστερον ἐπείνασε», (Ματθ. 4,1-2), ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος.

Τήν ὁδόν ταύτην τῆς πανσέπτου ἐγκρατείας βαδίσωμεν καί ἡμεῖς, τῇ δυνάμει τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί τῇ συμπαθείᾳ τῆς υπερευλογημένης Θεοτόκου, ὅπως ἀξιωθῶμεν λαμπρόφωρος καί καθαροί τῇ καρδίᾳ προφθάσαι εἰς τήν Ἁγίαν Τριήμερον Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τήν καταλάμπουσιν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ. Ἀμήν. Εὐλογημένη καί καλή Τεσσαρακοστή”.

Ἐκ τῆς Αρχιγραμματείας